

SPECIFIC:

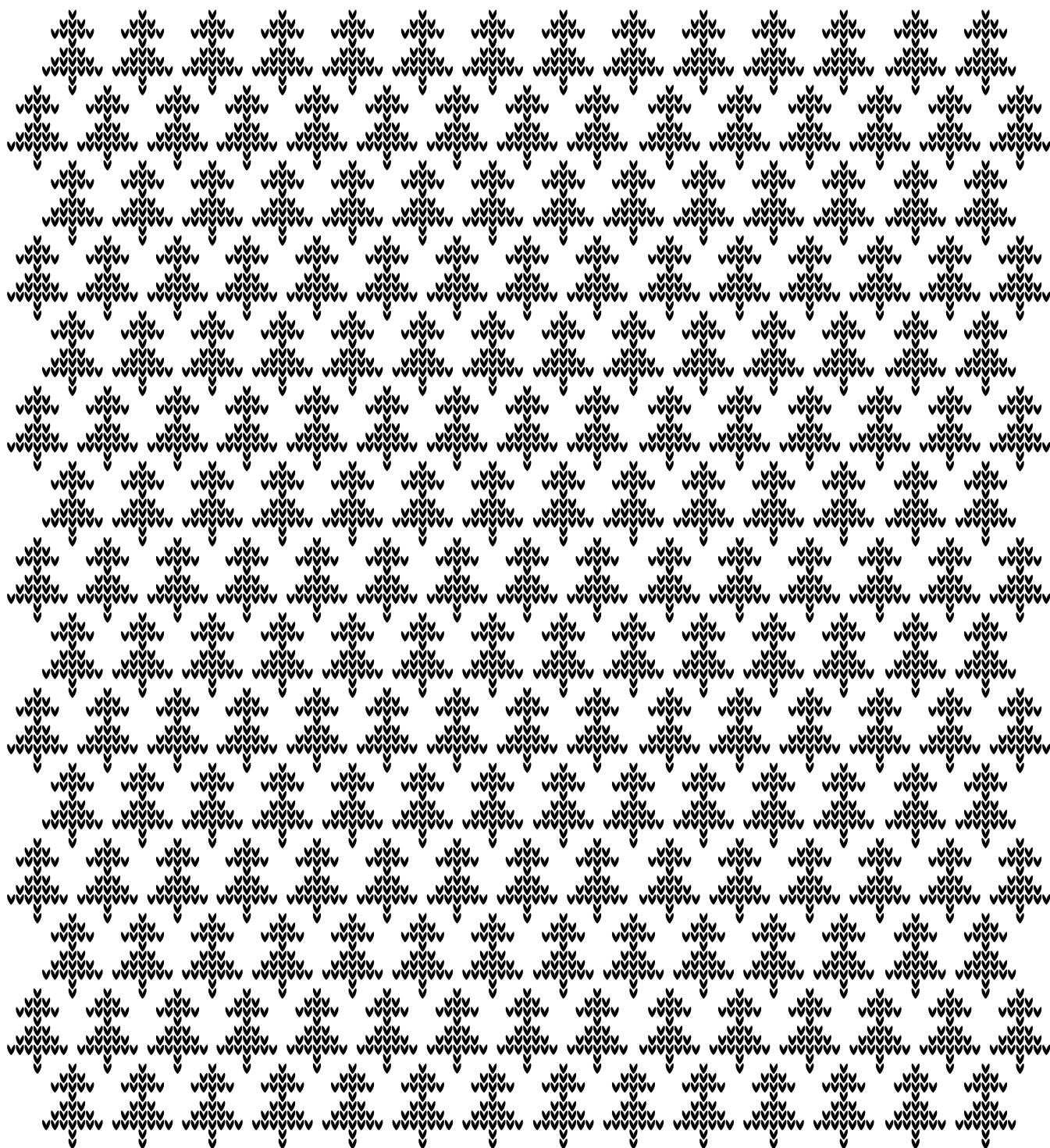
INNSIKT # 5

[INSIGHT; VHLÉD]

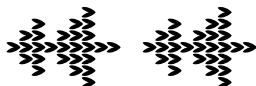
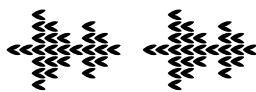
FESTIVAL SCÉNICKÝCH ČTENÍ SPECIFIC 2015
- NORSKO

5. - 28. KVĚTNA, BRNO
MOSILANA, ŠPITÁLKA 12

27. - 29. KVĚTNA, PRAHA
VENUŠE NA ŠVEHLOVCE, SLAVÍKOVA 22

*Jak bouře ženoucí se z horských svahů
burácí řady stavů v tkalcovnách,
až budovy se chvějí do základů
a sténají jak přetížené lodě ve vlnách.*

*Sta součástek se naráz z místa hnulo,
půl vteřiny je vrací zase zpět
a člunek, jak ta štíhlá vážka hbitá
hned tam i sem a zas se zpátky kmitá...*

*Ten bouřný ruch a chvat, to věčné chvění,
toť hudba vítající nových věcí zrod:
zde osnova a útek v pevném sjednocení
se mění v látku – tkalců nedozrálý plod.*

*Ty tkalcovny – toť naše plodné lány,
vždy plné vzruchu, živé práce, zrání.
Kdo zvedá křivku diagramu Mosilany?
Toť my – tisíce rukou v budování!*

Ivan Blatný, Melancholické procházky

Úvodní scénické čtení loňského ročníku festivalu SPECIFIC v režii Mariky Smrekové se těšilo zdaleka největší návštěvnosti. Není tedy překvapením, že se neobešlo také bez vstupu policie. Dalšímu scénickému zpracování této režisérky budeme přihlížet dnes, nyní textu snad ještě více experimentálnějšímu, než tomu bylo před rokem. Text Arna Lygreho Nic ze mě je jedním z děl, v nichž je naprosto nejasné, kdo je subjekt a ke komu postavy promlouvají. K pomalému doznívání festivalu, který se už ve středu přesune na tři večery také do svého pražského stanoviště ve Venuši ve Švehlovce, se přidruží nepřetržitě hledání vlastní identity zkrátka nejpřiléhavěji. Předposlední scénické čtení brněnské části festivalu obsazené Šárkou Býčkovou, Martinem Hudecem, Dominickem Benediktem, Janou Tkáčovou, Honzou Neugebauerem a Stevem Talksem je tu. Za Divadlo Feste přeje silný zážitek Jiří Honzírek s Martinem Bartošem.

Záznamník

Recenzi napsal: Jiří Šilberský

Pokud jde člověk na scénické čtení hry, o které ví, že má 5 stran, je bez postav a bez děje, může ho čekat jenom příjemné překvapení, nebo velké zklamání. Záleží na tvůrčích schopnostech inscenačního týmu a otevřenosti diváka. Jak se to podařilo pražské skupině Depresivní děti? Režie se ujal Jakub Čermák, jehož koncept byl založen na kladení otázek v nejrůznější podobě. Co také jiného může netypicky strukturovaný text *The Answering Machine* vzbuzovat – jde o prozaický text obsahující množství odborných teoretických otázek a problémů, odkazy na obory logiky, či líčení zážitků z cest.

Začátek scénického čtení pojal režisér v kladení otázek způsobem blízkým Brnu – AZ kvízem. Namačkaní v malé stavební buňce jsme na monitoru pozorovali záznam televizní soutěže. Vedle obrazovky seděl mladý pár – žena ve

žlutých šatech (Barbora Mitošinková) a muž ve smokingu (Jiří Ratajík), který v ruce držel pistoli. Po skončení pořadu vyšli oba do haly bývalé textilky Mosilany. Na zemi se nacházel nepřehlédnutelný nápis: „Máte nějaké otázky?“ Od herečky jsme se dozvěděli instrukce, že k inscenaci máme přistupovat interaktivně. V tu ránu muž s pistolí zmizel, ozval se výstřel, spustilo se několik mlhostrožů a zchátralá textilka začala působit hororově. Herečka se začala procházet po hale, jako by snad hledala svého partnera. S výrazem připomínajícím stav transu postupovala mlhou, vláčející za sebou černý závoj. Z reproduktorů

THE ANSWERING MACHINE

[REVIEW]

Foto: Libor Galia

Mezinárodní Ibsenova cena

Nejlukrativnější divadelní ocenění světa, jehož udělení doprovází suma 2,5 milionu norských korun. Cena je určena osobnostem (příp. i institucím a organizacím), které do světa dramatu a divadla vnesly nový rozměr. Laureáti: P. Brook, A. Mnouchkineová, J. Fosse, H. Goebells. Ibsenova cena má zároveň i ryze norskou variantu udělovanou za nejlepší dramatické dílo uplynulého roku.

3

poprvé zazněl text hry. Zpočátku nikdo netušil, kde se nachází zdroj zvuku, nebo jestli se jedná jen o nahrávku. A to byl teprve začátek.

Režisér Čermák dal divákovi naprostou volnost pohybu po všech halách bývalé textilky. V jedné části byly papíry přilepené na stěnu popsané otázkami z nejrůznějších oblastí. Kdo chtěl, mohl připsat odpověď. Jinde zase bylo možné napsat otázku na papír, hodit ji do černé krabice a vytáhnout si odpověď. V tuto chvíli bylo mojí hlavní otázkou, odkud je slyšet text hry. Po nějaké době hledání a ztrácení ve stále hustější mlze jsem našel malou místnost, ve které ležel postřelený muž ve smokingu a četl hru. Do místnosti nakonec dorazili dříve

nebo později všichni, aby sledovali finále čtení. Kdo šel na scénické čtení s tím, že si užije tento neobvyklý dramatický text, byl asi zklamán. Po chvíli naslouchání textu jsem však přestal tuto složku vnímat jako samostatnou, ale v kontextu celkové atmosféry tajemna, hledání a překvapování, což se režisérovi podařilo udržet po celou dobu interaktivní inscenace. Byl to večer plný objevování a nečekaných prvků, které drama podporovaly. Tato hravá forma mi přišla vhodně zvolená zvláště pro takovýto neobvyklý typ dramatického textu. Kdo přistoupil na režisérovu hru, mohl si z tohoto atmosférického večera odnést velký zážitek.

Foto: Libor Galia

Národní divadlo, Oslo

Budova navržená architektem Henrikem Bullem se nachází mezi královským palácem a parlamentem. Divadlo bylo slavnostně otevřeno v roce 1899. Před divadlem stojí sochy dvou nejvýznamnějších norských literátů, Henrika Ibsena a Bjørnstjerna Bjørnsona, autora norské hymny a laureáta Nobelovy ceny.

The Answering Machine: Co to sakra znamená? Je to opravdu součástí představení?

Reportáž napsal: Patrik Boušek

THE ANSWERING MACHINE

[REVIEW]

MÁTE NĚJAKÉ OTÁZKY?

Podtitul i scénografie zároveň. Velký nápis na paletách zahrazuje vstup do hlavního prostoru. Chyběla mi možnost reagovat. Zpočátku...

Napsat velké: „ANO.“

Při úvodním čekání se diváci dovídají, že přítomné vinařství nabízí ochutnávku zdarma. Výborně. Vrchovatá sklenice vína jistě bude vhodným společníkem na této site SPECIFIC 2015.

Taková byla teorie. Sklenička se nedožila ani úvodní sekvence. Dostáváme roušky. K čemu?

Prostor Mosilany, tak smutně velkolepý, s dekoltem decentně zahaleným kouřem, provokoval. V dálce byly vidět jakési obrazce na stěnách. A na druhou stranu od nich, v našem nezakouřeném prostoru, se otevřely dveře malé buňky, kam jsme byli pozváni na partičku AZ-kvízu. Nebo spíš její televizní záznam. Dítě, které přišlo nejspíš s otcem (nepředpokládám, že by došlo samo, vzhledem k tomu, že mu byly tak čtyři roky) se docela baví. Asi zná odpovědi...

Barbora Mitošinková, Jiří Ratajík. Žena ve žlutém a Muž v obleku (smokingu?) s pistolí. Tázavé pohledy do diváků. Umělci...

Budeme tady dlouho? Oni si fakt zapálili? To zas budu smrdět.

Pán v AZ-kvízu vyhrává mínus sedm tisíc. Televize tím ale prý nebude látat meziroční ztrátu.

Žena s Mužem vychází do prostoru, muž mizí někam pryč – dřív, než se dostanu ven. Prostor Mosilany se začíná plnit hustým dýmem a Žena nám dává instrukce. Výstřel. Startovní?

Hledáme answering machines, jedna až šest. Interaktivní výstava. Nejen.

Text. Text z repráků rezonuje celým prostorem, mlha, že by se dala krájet, je vidět akorát na ty kroky. Text – volný proud myšlenek, který se nezastaví, nedá se mu uhnout. O nás bez nás, o ničem, o všem. Ovšem i o tom i onom. Nom nom. To já rád. Interaktivita je ale zpočátku překážkou, co se po divácích chce?

Na zdi visí otázky. Chybí odpovědi. Krucifix, hle, v rohu fix! Naštěstí kdosi prolamuje ledy a dovídáme se, že Krakonoš je vysoký jako čtyři Sněžky. No jo, dává to smysl – Krakonoš nechodí po lidech, ale po horách. Kolik znáš notových klíčů? Notovíš... 4, 2? 3!

Od první zastávky se lidi rozptýlili, na rozdíl od dýmu; ještě chvíli lovím v hlavě jména sedmi trpaslíků, pak to vzdávám. Jsem to ale Šmudla. Co už...

Různé přístroje a nástroje, více či méně rafinované, nabízejí odpovědi na otázky, libovolné, náhodné... V každé části prostoru jedno stanoviště. A do toho ten hlas.

Monotónní záznam textu, který jen asociativně plyne, když na něj zaměřím svou pozornost. Ale ono to není úplně snadné... Přemýšlím totiž nad počtem Janáčkových symfonií a v tom mi dochází, že si musím vybrat. Budu poslouchat svůj vnitřní hlas, který se snaží dopátrat odpovědí, nebo budu poslouchat proud cizích myšlenek? Odpověď nenacházím, ale obojí nejde. Dokonalé naplnění programového prohlášení. „Možná, že jde o to prožít a zapamatovat si –

Den Nationale Scene, Bergen

Nejstarší norská scéna, kterou r. 1850 založil Ole Bull za účelem uvádění původních norských dramát. Pro toto divadlo psal i Henrik Ibsen (např. *Divoká kachna* zde byla uvedena poprvé), zároveň zde působil jako režisér, kostýmní výtvarník, inspicient a nápověda.

a také o nemožnost obojího."

Krabičce na odpovědi pokládám otázku: *Máš hlad?* Místo odpovědi si z čísla dvě vytahuji odpověď otázkou: *Existuje Bůh?*

Co na to Google jako číslo tři? Nejprofilákější stroj na odpovědi vůbec? Nevím. Dál.

Věštkyně. Opravdová věštkyně na Skypu. Mladý pár je u ní tak dlouho, že nestihnu položit svou otázku: *Jak dopadne válka na Ukrajině?*

Hledám další stroj na odpovědi, nacházím několikero krabiček. Hlásají: POZOR POZOR OTRÁVENÁ NÁSTRAHA. Pařez.

Co to sakra znamená? Je to opravdu součástí představení?

Odcházím tedy do centrálního prostoru, kde stroj na odpovědi pokládá otázky: *Co zůstane z našich vědomostí, když zmizí pojmy?* Stránky ze slovníku se začerněnými hesly považují za nejgeniálnější část výstavy, konceptuál hadra. Ale co ten hlas sakra říká?

Intuitivně vejdu do místnosti. Lavice v řadě, mírně zešíkma. Před nimi kytice, za ní Muž, leží, z jeho hlavy skvrny od krve, rozstříknuté po stránkách textu (rozházených po zemi), zřejmě si vystřelil mozek, škoda. Ale text plyne. „Měl jsem rád její oči, když byla ještě mladá.“ Je to vtipné... Svým způsobem. Sledujeme mrtvolu. Jsou to Mužova poslední slova? Promlouvá k nám mrtvý? Scéna začíná být znepokojivá.

Pak text skončí. Přichází žena ve žlutém, s černým závojem na hlavě. Voilá, pohřeb. Říká:

„Byl někdo z vás v AZ-kvízu?“

Žádná reakce. Takže asi ne. Já jsem vždycky chtěl.

„Vnitřní orgán na eM. Zvířata a lidé ho používají k myšlení.“

Ticho. Diváci opět váhají, zda se zapojit, dvacet minut interaktivity nestačilo k tomu, aby jim to došlo. Odpovídám: „Mozek.“

Od Muže, který vstal, i Ženy, která zahodila černý závoj, přichází gratulace a květina pro hrdinu, co se obětoval za diváky. Spolu s hlavními aktéry se ukláním a mizím za dveřmi.

Na zemi zůstal text a mikrofon v místech, kde ležel Muž. Ve vzduchu otázka. Byl mikrofon zapnutý? Četl to Jiří celou dobu? Bylo to vůbec scénické čtení? Která otázka je odpovědí? A proč jsme vystaveni schizmatu vnímání, postaveni před rovnocenně lákavé roviny interaktivní instalace a textu? Má to co do činění s dobou a mírou (ne) informovaností? Jedná se o relativizaci naší vlastní rozpolcenosti, mezi otázkami osobními a obecnými? Proč bylo pro některé tak těžké si hrát? Jsou otázky základními stavebními kameny naší historie, minulosti, kontextu? Je správné v podobných případech soutěžit (kdo najde dřív mrtvolu)? A měli Depresivní děti, co touží po penězích, nachystané černé políčko, kdyby někdo neodpověděl v časovém limitu na závěrečnou otázku?

Já to vím. Protože jsem se zeptal...

Foto: Libor Galia

Det Norske Teatret, Oslo

Divadlo důležité pro svoji roli z hlediska vývoje norského jazyka. Cílem divadla, založeného v r. 1912, bylo inscenovat hry v jazyce *landsmål*, tedy v jazyce odlišném od spisovné norské dánštiny nazývané *riksmål*. V dnešní době je tento jazyk nazýván *nynorsk* (nová norština), divadlo se mu stále věnuje.

Foto: Libor Galia

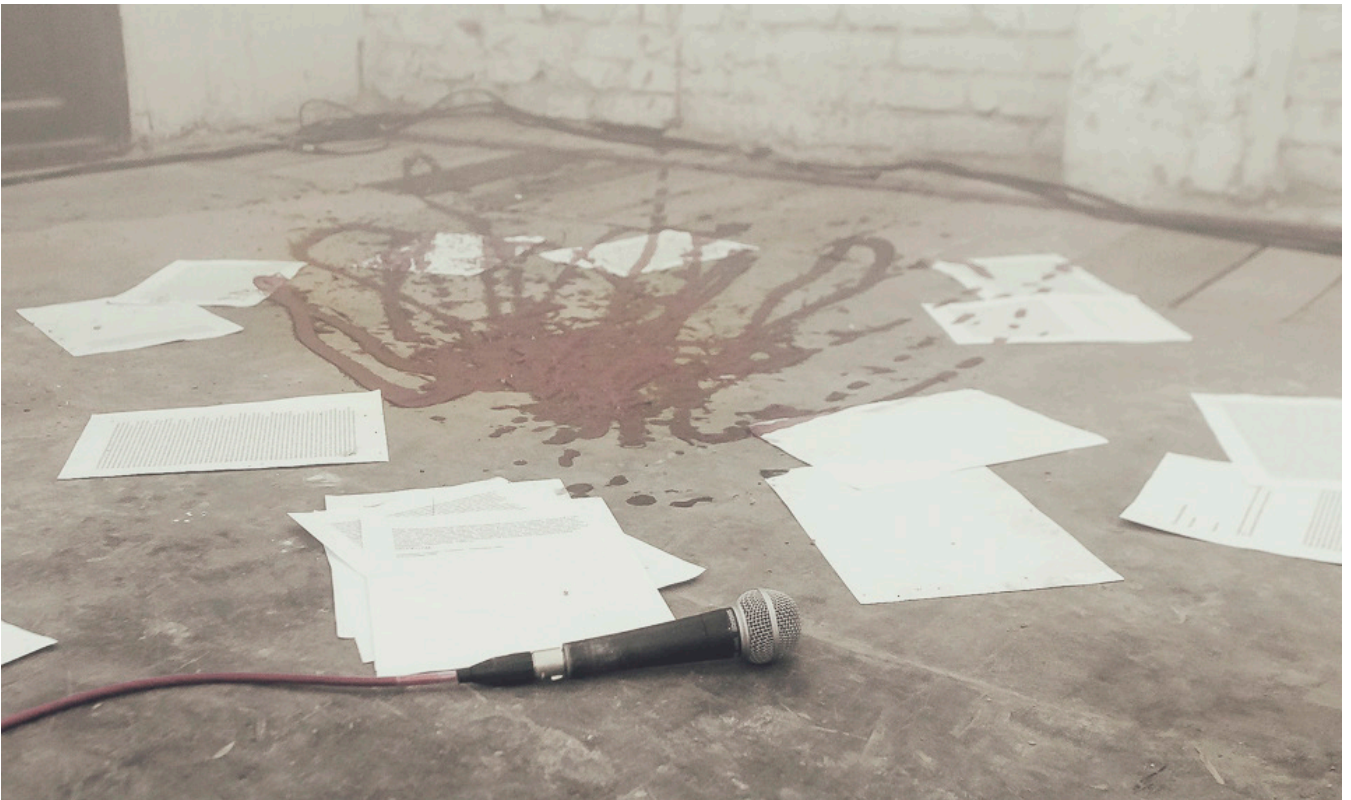

Foto: Libor Galia

Arne Lygre: “Zajímá mě síla slova samotného - jak na divadle slovo vítězí nad vizuální stránkou.”

Rozhovor vedla: Pavlína Šomanová

ARNE LYGRE

[ROZHOVOR]

Jak jste se dostal ke psaní?

Jako mladší jsem rád četl a pamatuji si, že v dospívání jsem snil o tom, že napíšu román. Ale v té době jsem nepsal, ne více než pár řádek povídky, takže neexistovala žádná tvorba, která by to podpořila. Později, když jsem se blížil k dospělosti, jsem na psaní opět pomýšlel, ale tehdy mi to přišlo jako nemožný úkol. Příliš jsem respektoval řemeslo a spisovatele. Bylo to něco, co dělali ostatní, ne já. Za několik let jsem se dostal k divadlu, chvíli jsem se pokoušel stát hercem. Ale brzy jsem si uvědomil, že se na to moc nehodím – a přibližně v 25 letech jsem se rozhodl a začal psát. V tu chvíli se všechny mé nápady vztahovaly k divadlu a jevišti. Po všech těch letech strávených s touto uměleckou formou, po všech zhlédnutých představeních, jsem začal pracovat na dramatech. Měl jsem konkrétní představu o tom, kolik času a trpělivosti budu potřebovat, abych byl dobrý – proto jsem si vytyčil dlouhou dobu na experimenty. Nepředpokládal jsem, že bych to vzdal brzy.

Jakou metodu při psaní používáte? Do jaké míry proces ovlivňuje výsledný text?

Každá hra mi zabrala hodně času. Obvykle to začne malou ideou – představou postavy, místa – a z té se hra začne vyvíjet. Když jsem začínal pracovat na hře *Mizím*, jediné, co jsem před sebou viděl, byla žena sama v domě, a pak pocit, že ten dům musí

Skandinávský dům

Skandinávský dům je občanské sdružení (vzniklo r. 2005), jež si klade za cíl prohlubovat a podporovat kulturní spolupráci a výměnu mezi dům Skandinávií a Českou republikou. Festival SPECIFIC 2015 je podporován Skandinávským domem.

8

Arne Lygre (1968): *Nic ze mě*

Psaní se věnuje od svých 25 let. V roce 1998 debutoval svou hrou *Mamma og meg og menn* (*Máma a já a muži*). Od té doby napsal další hry, které byly s úspěchem uvedeny po celé Evropě. Jeho hru *Jeg forsvinner* (*Mizím*) z roku 2011 uvedla národní divadla v Norsku a Francii. Pro Lygreho hry je příznačné experimentování s konstrukcí textu.

opustit, nějaký druh evakuace. A pak už je to jen o jazyku, o skutečném textu, o řádcích, které jsem schopen dát na papír. Nepostupuji podle předem zvoleného plánu, nenaplňuji načrtnutou synopsi děje. Naopak, zkouším následovat příběh, který vyvstává během procesu. A stejně tak se snažím najít strukturu, která je zajímavá, která by nejvíce podpořila téma a nádech hry.

Jak byste popsal *Nic ze mě*? Co je tématem hry?

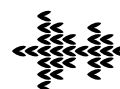
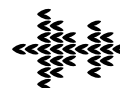
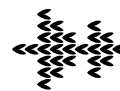
První nápad jsem dostal hned po dopsání *Mizím*. Bylo to něco v poslední scéně, ta forma, divadelní možnosti, jak se žena a muž, kteří se navzájem neznají tak dobře, snaží svázat slovy. Chtěl jsem napsat novou hru, která by začínala tou samou situací. Po nějaké době jsem měl představu ženy a o něco mladšího muže, žijících v malém bytě. Nedávno se potkali v baru, teď se v bytě společně snaží vybudovat nový život. Žena chce opustit svého manžela a syna, mladší muž prohlašuje, že je to jen dočasný vztah, že vydrží jen chvíli. Žena před nedávnem přišla díky nehodě o dceru, a tak si říká, že pro jejího syna je nejlepší, když zmizí z jeho života. Rozhodně je to komorní hra, jde hlavně o dialog mezi těmito dvěma individui, přestože v polovině hry přichází na návštěvu třetí osoba. Nejprve tato osoba představuje mužovu matku, ale pak i ostatní lidi z minulosti dvojice. Zajímá mě, jak na divadle slovo vítězí nad vizuální stránkou, zajímá mě takřka síla slova samotného, nebo přesněji síla slova v hercových ústech. Mám za to, že i když obecnost považuje některou z osob za mužovu matku, nebude pro ně problém později přijmout jako pravdu to, že ona osoba je někdo úplně jiný, třeba mladý syn – pokud na tom trvá text. A to i přesto, že herec vůbec nevypadá jako chlapec.

Jaká je hra *Nic ze mě* ve vztahu k vašim ostatním hrám? Navazuje na ně, nebo se od nich výrazně liší?

Ve všech mých předchozích hrách byly dvě rozdílné narativní perspektivy – normální dialog v běžných scénách jako hlavní úroveň textu, a pak druhá úroveň, ve které měly postavy více možností, mohly komentovat, přemýšlet nahlas, popisovat pohyby a podobně. V *Nic ze mě* jsem tyto dvě úrovně poprvé propojil a pokusil se vytvořit smíšený mezistav. Je to zároveň pokračování a zároveň novost v mé práci, protože bez předchozích her a jejich formy bych nebyl schopen toto provést.

Jaký máte postoj k tomu, že vaše nejnovější hra bude uvedena na festivalu SPECIFIC 2015?

Velmi mě potěšilo, že festival je letos zacílen na norské drama, je to pro naši komunitu čest. A také mě těší, že mohu být součástí této události se svou hrou. V Bergenu, ve městě, kde žiji, momentálně inscenujeme právě tuto hru, a proto nemůžu do Brna přijet a čtení zhlédnout, přestože bych rád přijel. Doufám, že inscenační tým bude práce s textem bavit, a že diváci budou svědky něčeho zajímavého.

NORLA

Nadace pro norskou literaturu v zahraničí, vznikla v r. 1978. Nadace se stará o to, aby podmínky pro překlady a vydávání co největšího počtu norských knih v zahraničí byly co nejpríznivější. Festival SPECIFIC 2015 je podporován nadací NORLA.

Prohlídka *Prohlídkou* aneb Co čekat od posledního festivalového čtení

Napsala: Viola Kožoušková

Tvorba Cecilie Løveidové je specifická tím, že kterýkoliv text, který vzejde z jejího pera (a to bez ohledu na žánr), nakonec vykryštalizuje v text básnický. Výjimkou není ani *Prohlídka* – drama, které na první pohled může hra vyznít možná až banálně, ale při bližším zkoumání vzbuzuje silné emoce.

Místo děje není jednotné. Prostředí domu na prodej, kterým makléř Michael provází ústřední dvojici, matku Julii a jejího syna Fredrika, se volně prolíná s galerijním prostorem, kde umělkyně Julie vystavuje svoje erotické fotografie, na kterých často pózuje i ona sama. Prostor se mění neočekávaně, vše je zde křehké, pomíjivé a nepředvídatelné – stejně jako v samotném životě.

Zpočátku trochu laxně a rezignovaně konající Julie rozehrává přímo před našimi zraky přímočarou erotickou hru s realitním makléřem, nabízejícím dům k prodeji. Z Juliina jednání vyzraňuje až patologická touha po navrácení zesnulého manžela, díky níž si začne zlomená žena tvořit vlastní, ač značně pokřivenou, verzi reality. Nejvíce podobný jejímu manželovi je jejich syn Fredrik, a proto se Julie rozhodne projektovat za pomoci moderní medicíny svoji touhu právě do něj.

Scénické čtení, které tento text v české premiéře představuje, pojal režisér Jan Lepšík minimalisticky. O to větší ale klade důraz na atmosféru a zabarvení hereckého projevu, který divákovi poskytne ucelený obraz o psychologii jednotlivých postav, vztazích mezi nimi, a částečně snad i ospravedlnění jejich nestandardního jednání.

Norske Dramatikeres Forbund (NDF)

Sdružení norských dramatiků je nezávislou organizací spisovatelů, jejímž účelem je ochrana uměleckých a finančních zájmů norských dramatiků a propagace moderního norského dramatu. Organizace byla založena v r. 1938 a v současnosti má přibližně 230 členů, kteří píšou divadelní, filmové, rozhlasové a televizní scénáře. Festival SPECIFIC 2015 je podporován organizací NDF.

PROHLÍDKA

[VHLED]

Cecilie Løveidová (1951): *Prohlídka*

V 70. letech psala převážně fragmentární modernistické romány na hranici mezi prózou a poezií, od 80. let se ale věnuje i dramatu. Podobně jako v její lyrizované próze, poetičnost a hudebnost mají i v divadelních a rozhlasových hrách důležitější úlohu než děj. Dramata navazují na expresionistickou tradici, ale bývají zároveň humorná.

vvvvv

„Mám rád hry, které přesahují divadelní rámec. *Prohlídka* je pro mě trochu básní, instalací a zároveň podobenstvím ženy, která přišla o muže a hledá ho jak ve svém synovi, tak i v jiných mužích.“

- režisér Jan Lepšík

vvvvv

Skoro každý překlad obsahuje nějaké odkazy, většina norských autorů se ale spokojí s citáty z Bible či oblíbených popových nebo rockových písní. K překladu hry *Prohlídka* jsem nicméně musela zhlédnout několik dílů *Lvího krále*, kterého jsem v dětství evidentně zanedbala. Překladatel si prostě rozšiřuje obzory i ve směru, který by ho ani ve snu nenapadl.

- překladatelka Eva Dohnálková

Divadlo Feste je nezávislé profesionální divadlo působící v Brně od roku 2006. Za tu dobu uvedlo přes 20 inscenací, které prezentovalo po celé ČR a v zahraničí. Zaměřuje se na tabuizovaná, sociální a politická témata, často pracuje s historickými momenty a postavami. Divadlo Feste je angažovaná kulturní platforma s těžištěm v divadelním umění. Způsob práce, divadelní žánry a dramaturgická rozhodnutí odvíjí od společensko-politických problémů, které se snaží komentovat, nahlížet nebo představovat veřejnosti. Červenou nití divadla je usilování o rozvoj otevřené občanské společnosti, a to jak po stránce kulturní a estetické, tak vědomostní a názorové. Od roku 2011 je pořadatelem festivalu scénických čtení ve veřejných prostorech SPECIFIC.

SPECIFIC: Innsikt #5

festivalový časopis

Šéfredaktorka

Romana Švachová

Vedoucí redakce

Martin Bartoš, Klára Škrobánková, Barbora Kašparová

Redaktoři

Jiří Šilberský, Patrik Boušek, Pavlína Šomanová, Viola Kožoušková

Korektura

Romana Švachová

Grafická úprava

Anna Petříková, Matěj Málek

Vydáno v nákladu 40 kusů studenty FF MU při spolupráci s Divadlem Feste.

Festival probíhá za finanční podpory Statutárního města Brna, Ministerstva kultury ČR, Jihomoravského kraje, Skandinávského domu, nadace NORLA a Dramatikerforbundet. Mezi dalšími spolupracujícími jsou společnost Alfa Properties, hostel Mitte, zpravodajství online.muni.cz a především studenti FF MU.

Festivalu byla udělena záštita velvyslankyní Norského království v České republice Siri Ellen Sletnerovou.

ARNE LYGRE: NIC ZE MĚ

scénické čtení

25. května 2015, 19:30

Lygreho text vrhá z různých úhlů světlo na to, jak se pokoušíme konstruovat sami sebe. Hra pojednává o symbiotickém soužití dvou lidí. Žena a mladší muž se dali dohromady teprve nedávno. Nacházejí se v prázdném bytě, v němž budují svůj nový život a připoutávají se k sobě navzájem slovy, která je izolují od okolního světa a předchozího života. Ona opustila muže a děti, on má minulost, ke které se nezná. Nic ze mě je hra o lásce jako iluzi a skutečnosti a také o moci a bezmoci slov, o tom, jak se lidé navzájem ovlivňují, a o tom, jak se člověk dokáže stáhnout, aby před ostatními utajil způsob své existence. Příběhy a postavy z minulosti se derou na povrch a to, co začínalo jako romantický příběh, připomíná čím dál tím víc noční můru.

Autor: Arne Lygre

Překlad: Karolína Stehlíková

Režie: Marika Smreková

Obsazení: Šárka Býčková, Martin Hudec, Dominick Benedikt, Jana Tkáčová,
Honza Neugebauer, Steve Talks

NADCHÁZEJÍCÍ ČTENÍ FESTIVALU:

27. 5. **FINN IUNKER: ANSWERING MACHINE** [Venuše ve Švehlovce, Praha]

28. 5. **CECILIE LØVEIDOVÁ: PROHLÍDKA** [bývalá Mosilana, Brno]

28. 5. **JON FOSSE: PODZIMNÍ SEN** [Venuše ve Švehlovce, Praha]

29. 5. **ARNE LYGRE: NIC ZE MĚ** [Venuše ve Švehlovce, Praha]